

Proloog

Op maandagochtend was er geen school. Er was op bepaalde delen van het eiland nog steeds geen stroom, en een paar straten in het centrum waren nog afgesloten vanwege de stormschade.

Ja, hoor, dacht Zach terwijl hij zijn voordeur uit liep. De 'storm' heeft de halve stad in puin gelegd, niet de nieuwe familie van freaks die harder kunnen lopen dan een auto.

Hij jogde een paar straten door, gewoon om zo ver mogelijk weg te komen bij zijn vader. Hij werd gek thuis, gek van het geklaag van zijn vader dat het footballteam nu niet kon trainen, terwijl hij eigenlijk alleen maar baalde omdat hij een dagje niet bij zijn drie sterspelers kon zijn: de geweldige Delos-jongens.

Zach liep naar India Street om de verwoeste trap van het Atheneum te bekijken, samen met tientallen andere ramptoe-risten. Iedereen zei dat een hoogspanningskabel afgelopen nacht midden op straat kortsluiting had gemaakt en dat de stoep daar- door zo heet was geworden dat hij was gesmolten. Zach keek naar de krater en naar de stroomkabels die nog op de grond la- gen, maar hij wist dat al die schade niet door die kabels was aangericht.

Net zoals hij wist dat het uitgangsbordje boven de deur van de dameskleedkamer op school niet verantwoordelijk was voor de enorme brandplek op het gras, vijf meter bij de deur vandaan.

Waarom was iedereen zo stom? Werden ze zo verblind door de Delossen dat ze bereid waren te geloven dat de marmeren bibliotheektrap was gebarsten door de wind, verdomme? Zag dan niemand dat hier meer aan de hand was? Voor Zach was het overduidelijk. Hij had geprobeerd Helen te waarschuwen, maar zij werd totaal in beslag genomen door Lucas en kon niet meer helder denken. Zach wist dat Helen op de een of andere manier iets met die familie gemeen had. Hij had zijn best gedaan, maar zij bekeek de Delossen op dezelfde manier als de rest van het eiland, net zoals zijn vader. Ze was verblind.

Zach loerde naar alle idioten die in de stad rondliepen, ooo en aah roepend terwijl ze het gesmolten asfalt bekeken, toen hij Matt zag wenken.

‘Moet je kijken,’ zei Matt toen Zach naast hem bij het politie-lint kwam staan. ‘Ze zeggen dat het de hoofdleiding van het eiland moet zijn geweest. Ongelooflijk, hè?’

‘Wauw. Een gat. Echt ongelooflijk,’ reageerde Zach sarcastisch.

‘Vind je dit dan niet interessant?’ Matt trok zijn wenkbrauwen op.

‘Het wil er bij mij gewoon niet in dat dit allemaal door een kapotte stroomkabel is veroorzaakt.’

‘Wat kan het anders zijn geweest?’ vroeg Matt op zijn gebruikelijke analytische manier, gebarend naar de schade.

Zach glimlachte behoedzaam. Matt was slimmer dan de meeste mensen dachten. Hij zag er goed uit, droeg de juiste kleding, was captain van het golfteam en kwam uit een oude, gerespecteerde familie. Bovendien wist hij hoe hij met belangrijke mensen moest omgaan en kon hij over interessante dingen meepraten, zoals sport. In feite had Zach altijd vermoed dat Matt een van de populairste leerlingen op school had kunnen zijn als hij dat wilde. Maar om de een of andere reden had Matt zijn plek bij de populaire kliek opgegeven en in plaats daarvan besloten de Nerdkoning te zijn. Dat moest iets met Helen te maken hebben.

Zach was er nog steeds niet achter waarom Helen vrijwillig

omging met nerds, want ze was mooier dan alle filmsterren en supermodellen die hij ooit had gezien. Haar keus om het muurbloempje te zijn was onderdeel van haar mysterie en haar aantrekkingskracht. Ze was het soort vrouw voor wie mannen dingen deden. Dingen zoals hun sociale status opofferen, of stelen, of vechten...

‘Ik was er niet bij,’ beantwoordde Zach eindelijk Matts vraag. ‘Maar wat mij betreft ziet dit eruit alsof iemand het expres heeft gedaan. Iemand die dacht dat hij toch niet gepakt zou worden.’

‘Wat? Denk jij dat iemand... de bibliotheek heeft gesloopt, met blote handen een stroomkabel van tienduizend volt omlaag heeft getrokken en een metersgroot gat in de straat heeft gesmolten... voor de grap?’ vroeg Matt op vlakke toon. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en glimlachte kleintjes naar Zach.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Zach uiteindelijk. Toen schoot hem iets te binnen. ‘Maar jij misschien wel. Jij gaat de laatste tijd veel met Ariadne om.’

‘Ja, en?’ zei Matt rustig. ‘Ik snap niet waar je heen wilt.’

Wist Matt het? Hadden de Delos-kinderen hem wel verteld hoe het met hen zat, terwijl ze Zach buitensloten? Zach bekeek Matt even onderzoekend en concludeerde dat hij het waarschijnlijk alleen maar voor de familie Delos opnam, zoals ieder ander deed als Zach iets zei over hoe vreemd ze waren.

‘Wie zegt dat ik ergens heen wil? Ik bedoel alleen maar dat ik nog nooit heb meegemaakt dat een gevallen stroomkabel zo iets aanrichtte. Jij wel?’

‘Dus de politie, de mensen van het water- en energiebedrijf, iedereen die getraind is om met calamiteiten om te gaan heeft het fout, en jij hebt het goed?’

Als Matt het zó zei, voelde Zach zich een beetje stom. Hij kon moeilijk zeggen dat een familie van supermensen probeerde zijn eiland over te nemen. Matt zou denken dat hij gek was. Zogenaamd ongeïnteresseerd keek Zach naar de verwoeste trap treden van het Atheneum en haalde zijn schouders op.

En toen zag hij iemand: een bijzonder iemand, zoals Helen...

zoals die ellendige Delossen. Alleen was deze vent anders. Hij had iets niet-menselijks. Als hij zich bewoog, had hij eerder iets weg van een insect.

‘Het zal wel. Het kan me ook eigenlijk niet schelen wat er is gebeurd,’ zei Zach zogenaamd verveeld. ‘Veel plezier met staren in dat gat.’

Hij liep weg. Hij wilde niet nog meer tijd verspillen aan iemand die zo overduidelijk aan de kant van de Delossen stond. Zach wilde kijken waar die freak heen ging en proberen te achterhalen wat iedereen voor hem verborg.

Hij volgde de vreemdeling naar de haven en zag een prachtig jacht liggen. Hoge masten, een teakhouten dek, een romp van fiberglas en rode zeilen. Hij liep er met open mond naartoe. Dat jacht was het mooiste wat hij ooit had gezien, op één ding na... háár gezicht.

Zach voelde dat iemand hem op zijn schouder tikte, en toen hij zich omdraaide werd alles zwart.

1

Het bloed liep onder Helens gescheurde nagels vandaan, vormde plasjes bij haar nagelriemen en druppelde langs haar knokkels omhoog. Ondanks de pijn greep ze de richel met haar linkerhand steviger vast, zodat ze kon proberen haar rechterhand te verschuiven. Door het gruis en bloed gleden haar vingers weg. Haar handen waren zo verkrampd dat het midden van haar handpalm spastisch begon te bewegen. Ze stak haar rechterhand uit, maar had niet de kracht om zich verder naar voren te trekken.

Helen zakte met een gillette terug, bungelend aan haar ijskoude vingertoppen. Zes verdiepingen onder haar trappelende voeten was een kaal bloembed vol beschimmelde bakstenen en kapotte dakpannen die van het dak van het vervallen landhuis waren gegleden. Ze hoefde niet naar beneden te kijken om te weten wat er met haar zou gebeuren als ze haar greep op het verbrokkelende raamkozijn verloor. Ze probeerde haar been omhoog te zwaaien en over de rand van het kozijn te haken, maar hoe meer ze bewoog, hoe meer haar handen wegglipten.

Er ontsnapte een snik aan haar stukgebeten lippen. Ze hing al aan deze richel sinds ze die avond in de Onderwereld was afgedaald, uren of misschien wel dagen geleden, en ze begon te verzwakken. Helen schreeuwde het uit van frustratie. Ze moest hier weg, ze moest op zoek naar de Furiën. Zij was de Afdaler, en dit was haar taak: de

Furiën opzoeken in de Onderwereld, hen op de een of andere manier verslaan en de Telgen bevrijden van hun invloed. Zij moest een einde maken aan de cyclus van wraak die de Telgen dwong elkaar te vermoorden, maar in plaats daarvan hing ze hier aan een richel.

Ze wilde niet vallen, maar ze wist dat ze de Furiën nooit zou vinden als ze hier een eeuwigheid bleef hangen. En in de Onderwereld duurde elke nacht een eeuwigheid. Ze moest een einde maken aan deze nacht en een volgende beginnen, ergens in een andere en hopelijk productievere eeuwigheid. En als ze zichzelf niet kon optrekken, bleef er nog maar één optie over.

De vingers van Helens linkerhand begonnen spastisch te trillen en ze verloor haar houvast. Ze probeerde zichzelf voor te houden dat ze zich er niet tegen moest verzetten, dat het beter was om te vallen, omdat het dan tenminste voorbij was. Maar toch hield ze zich met elk beetje kracht dat ze nog in haar rechterhand had aan de richel vast. Helen was te bang om los te laten. Ze beet vastberaden op haar toch al bloedende lip, maar haar rechterhand gleed weg in het gruis en kwam uiteindelijk los van de rand. Ze kon zich niet meer vasthouden.

Toen ze de grond raakte, hoorde ze haar linkerbeen breken.

Helen sloeg haar hand voor haar mond om niet te schreeuwen in haar stille slaapkamer op Nantucket. Ze proefde het vuursteenachtige gruis van de Onderwereld op haar verkrampte vingers. In het blauwige licht van de heel vroege ochtend hoorde ze haar vader verderop in de gang, die zich voorbereidde op een nieuwe dag. Gelukkig leek hij niets te hebben gehoord, want hij liep gewoon naar beneden om het ontbijt klaar te maken.

Liggend in bed, trillend van de pijn van haar gebroken been en haar uitgerekte spieren, wachtte Helen tot haar lichaam zichzelf genas. De tranen die over haar wangen liepen, lieten hete sporen op haar verkilde huid achter. Het was ijskoud in haar slaapkamer.

Helen wist dat ze moest eten om helemaal te genezen, maar ze kon niet naar beneden met een gebroken been. Ze dwong zichzelf om kalm te blijven en af te wachten. Uiteindelijk zou

haar lichaam weer sterk genoeg zijn om te gaan staan en dan te lopen. Ze zou wel tegen haar vader zeggen dat ze zich had ver-slapen, zo goed en zo kwaad als het ging verborgen houden dat haar been pijn deed, glimlachen en met hem kletsen. Als ze eenmaal een beetje voedsel in haar maag had, zou ze vanzelf verder genezen.

Nog even en ze voelde zich wel weer beter, hield ze zichzelf voor terwijl ze zo zachtjes huilde als ze kon. Ze moest gewoon volhouden.

Iemand zwaaide met een hand voor Helens gezicht langs.

‘Wat?’ vroeg ze geschrokken. Ze draaide zich om en keek Matt aan, die probeerde haar terug te wenken naar de aarde.

‘Sorry, Lennie, maar ik snap het nog steeds niet. Wat is een Solitaire Telg?’ vroeg hij met een bezorgd gefronst voorhoofd.

‘Ik ben een Solitair,’ antwoordde ze een beetje te hard. Haar gedachten waren even afgedwaald en ze kon het gesprek nog niet helemaal bijbenen.

Helen rechte haar gebogen schouders en keek om zich heen. Iedereen staarde haar aan. Iedereen behalve Lucas. Hij keek met een gespannen trek om zijn mond naar zijn handen op zijn schoot.

Lucas, Ariadne, Jason en Helen hadden zich na school om de keukentafel van de familie Delos verzameld om Matt en Claire op de hoogte te brengen van alles wat met halfgoden te maken had. Matt en Claire waren Helens beste sterfelijke vrienden, en ze waren allebei ontzettend slim, maar sommige dingen over Helen en haar verleden waren te ingewikkeld om zomaar aan te nemen. Na alles wat ze hadden meegemaakt, verdienden Matt en Claire antwoorden. Een week geleden hadden ze hun leven gewaagd om Helen en de familie Delos te helpen.

Zeven dagen, dacht Helen, en ze telde het voor de zekerheid op haar vingers na. *Door al die tijd in de Onderwereld voelt het als zeven weken. Maar misschien zijn het voor mij ook wel zeven weken gewéést.*

‘Het lijkt verwarrend, maar dat valt wel mee,’ zei Ariadne toen ze in de gaten kreeg dat Helen er niet over zou doorgaan. ‘Er zijn vier Huizen, en alle vier de Huizen hebben sinds de Trojaanse Oorlog een bloedschuld aan elkaar. Daarom zorgen de Furiën ervoor dat leden van verschillende Huizen elkaar willen vermoorden. Uit wraak.’

‘Dus een miljoen jaar geleden heeft iemand van het Huis Atreus een keer iemand van het Huis van Thebe vermoord, en nu wordt van jullie verwacht dat jullie die bloedschuld betalen?’ vroeg Matt ongelovig.

‘Daar komt het op neer, alleen was het wel wat meer dan één dode. We hebben het hier over de Trojaanse Oorlog. Er kwamen een heleboel mensen om, zowel halfgoden, de Telgen, als volle stervelingen zoals jullie,’ zei Ariadne met een verontschuldigende grimas.

‘Ik wéét dat er een heleboel slachtoffers zijn gevallen, maar wat schiet je met dat bloed-voor-bloed op?’ drong Matt aan. ‘Er komt nooit een einde aan. Het is waanzin.’

Lucas lachte vreugdeloos en keek op van zijn schoot. ‘Je hebt gelijk. De Furiën maken ons waanzinnig, Matt,’ zei hij zachtjes en geduldig. ‘Ze blijven ons net zolang achtervolgen totdat we breken.’

Helen herinnerde zich die toon. In gedachten noemde ze het Lucas’ professorstem. Ze kon er de hele dag naar luisteren, al wist ze dat ze dat niet zou moeten willen.

‘De Furiën zorgen ervoor dat we elkaar willen vermoorden om een of ander gestoord rechtvaardigheidsgevoel te bevredigen,’ ging Lucas op afgemeten toon door. ‘Iemand van ons Huis wordt gedood, wij doden als wraak iemand van dat andere Huis, en zo gaat het maar door, al drieënhalfduizend jaar. En als een Telg iemand van zijn eigen Huis doodt, wordt hij een Verstotene.’

‘Zoals Hector,’ zei Matt aarzelend. Zelfs het horen van de naam van hun broer en neef zette de vloek van de Furiën weer in gang en maakte de Delos-clan kwaad. ‘Hij heeft jullie neef

Creon gedood omdat Creon jullie tante Pandora had gedood, en nu voelen jullie allemaal een onweerstaanbare drang om hém te doden, al houden jullie ook nog steeds van hem. Het spijt me, maar ik snap nog steeds niet wat dat ook maar in de verste verte met gerechtigheid te maken heeft.'

Helen keek om zich heen en zag Ariadne, Jason en Lucas knarsetandend staan.

Jason was de eerste die kalmeerde. 'Daarom is wat Helen doet zo belangrijk,' antwoordde hij. 'Ze gaat naar de Onderwereld om de Furiën te verslaan en een einde te maken aan al dat zinloze moorden.'

Matt gaf het met tegenzin op. Het was moeilijk voor hem om te accepteren dat de Furiën bestonden, maar hij zag wel dat niemand aan tafel blij was met hun bestaan.

Claire keek alsof ze over een paar dingen nog opheldering wilde. 'Oké. Dat is een Verstotene. Maar Solitaireren zoals Lennie zijn Telgen met ouders uit twee verschillende Huizen, terwijl slechts één Huis hen kan opeisen, toch? Daardoor houden ze een bloedschuld aan het andere Huis.' Claire sprak behoedzaam, alsof ze wist dat Helen moeite had om dit aan te horen maar ze het toch moest zeggen. 'Jij bent opgeëist door je moeder Daphne. Of eigenlijk door haar Huis.'

'Het Huis Atreus,' zei Helen mat. Haar moeder, die ze al tijden niet meer sprak, was negen dagen geleden teruggekeerd om met zeer onwelkom nieuws haar leven te verpesten.

'Maar je echte vader... Niet Jerry, al moet ik zeggen dat Jerry voor mij altijd je echte vader zal blijven...' corrigeerde Claire zichzelf hartstochtelijk voordat ze verderging. 'Je biologische vader, die je nooit hebt gekend en die al overleden was voordat jij geboren werd...'

'Was lid van het Huis van Thebe.' Helen keek Lucas even in de ogen en wendde snel haar blik weer af. 'Ajax Delos.'

'Onze oom,' zei Jason, kijkend naar Ariadne en Lucas.

'Juist.' Claire keek onbehaaglijk heen en weer tussen Helen en Lucas, die haar blik ontweken. 'En aangezien jullie allebei

werden opgeëist door een ander Huis, wilden jullie elkaar in het begin dood hebben. Totdat...' Haar stem stierf weg.

'Totdat Helen en ik onze bloedschuld aan elkaars Huis afbetaalden toen we bijna voor elkaar stierven,' maakte Lucas op loodzware toon haar zin af. Hij leek de anderen uit te dagen commentaar te leveren op de band die tussen Helen en hem bestond.

Helen wilde het liefst een gat door de tegelvloer onder haar voeten graven en verdwijnen. Ze voelde het gewicht van alle vragen die niemand hardop stelde.

Ze vroegen zich allemaal af hoever Helen en Lucas met elkaar waren gegaan voordat ze ontdekten dat ze neef en nicht waren. Was er alleen maar een beetje gezoend, of was het serieuzer geweest, als in 'voor het leven getekend'?

En: wilden ze nog steeds bij elkaar zijn, ook al wisten ze nu dat ze neef en nicht waren?

En: zouden ze het nog steeds af en toe doen? Het zou niet zo moeilijk moeten zijn, want ze konden allebei vliegen. Misschien glipten ze wel elke avond weg en...

'Helen? We moeten weer aan het werk,' zei Cassandra op een bazig toontje. Ze stond met één vuist op haar slanke, jongensachtige heup in de deuropening naar de keuken.

Terwijl Helen van tafel opstond, ving Lucas haar blik en glimlachte hij flauwtjes om haar aan te moedigen. Helen lachte flauwtjes en volgde Cassandra naar de bibliotheek. Ze voelde zich kalmer, zelfverzekerder. Cassandra deed de deur achter hen dicht en de twee meisjes gingen door met hun zoektocht naar elk beetje informatie dat Helen bij haar missie zou kunnen helpen.

Helen ging een hoek om en zag dat de weg werd versperd door een roestige boog: er hing een wolkenkrabber over de straat heen, alsof een reuzenhand hem als een maïsstengel omver had geduwd.

Ze veegde het jeukende zweet van haar voorhoofd en probeerde de veiligste route over het gebarsten asfalt en verwrongen ijzer te vinden. Het zou moeilijk worden om eroverheen te klimmen. De meeste

gebouwen in deze verlaten stad verkruimelden langzaam tot stof terwijl de omliggende woestijn oprukte. Het had geen zin om een andere weg te zoeken. Alle straten werden wel ergens door versperd, en bovendien wist Helen überhaupt niet welke kant ze op moest. Het enige wat ze kon doen, was doorlopen.

Klauterend over een kapot rooster, met de scherpe geur van af-takelend metaal in haar neus, hoorde Helen ineens een diep, somber gekreun. Een bout schoot los uit een gat en een balk boven haar brak los in een regen van roest en zand. Instinctief stak Helen haar handen omhoog en probeerde hem af te weren, maar hier in de Onderwereld had ze geen Telgenkracht. Ze dreunde pijnlijk met haar rug op de kruiselings liggende balken. Het zware stuk ijzer belandde op haar buik en pinde haar vast.

Helen probeerde zich eronderuit te wurmen, maar ze kon haar benen niet bewegen zonder dat er afgrijselijke pijnen vanuit haar heupen uitstraalden. Ze had beslist iets gebroken; haar heup, haar rug, of misschien wel allebei.

Ze schermde haar ogen af met haar hand en slikte met een droge keel. Ze lag weerloos in de volle zon, als een schildpad op zijn rug. Aan de strakblauwe hemel stond geen enkel wolkje om ook maar een ogenblik verlichting te brengen.

Er was niets anders dan verblindend licht en meedogenloze hitte...

Helen onderdrukte een geeuw terwijl ze het maatschappijleer-lokaal van mevrouw Bee uit liep. Haar hoofd voelde vol en warm, als een kalkoen die langzaam werd geroosterd. De schooldag was bijna om, maar dat bood geen troost. Ze staarde naar haar voeten en dacht aan wat haar te wachten stond. Elke nacht daalde ze af naar de Onderwereld en kwam ze weer in een verschrikkelijk landschap terecht. Ze had geen idee waarom ze op sommige plekken al meerdere keren was geweest en op andere plekken maar één keer, maar ze dacht dat het iets met haar stemmingen te maken had. Hoe slechter ze zich voelde op het moment dat ze ging slapen, hoe erger de situatie waar ze in de Onderwereld in belandde.

Kijkend naar haar sjokkende voeten in de drukte op de gang voelde Helen ineens warme vingers langs de hare strijken. Toen ze opkeek, keek ze in Lucas' stralend blauwe ogen. Ze haalde geschrokken adem; een snelle, inwendige zucht van verbazing.

Lucas' blik was zacht en speels en zijn mondhoeken gingen omhoog in een geheimzinnige glimlach. Ze liepen in tegenovergestelde richtingen door en draaiden allebei hun hoofd om oogcontact te houden, en hun glimlach werd steeds breder. Met een plagerige zwieper van haar haar draaide Helen haar hoofd weer naar voren en verbrak het oogcontact, al bleef de grijns op haar gezicht.

Eén blik van Lucas en Helen voelde zich sterker. Alsof ze weer leefde. Ze hoorde hem in zichzelf grinniken terwijl hij doorliep, bijna zelfingenomen, alsof hij precies wist welk effect hij op haar had. Zij grinnikte ook en schudde haar hoofd. Toen zag ze Jason.

Jason, die met Claire naast zich een paar passen achter Lucas liep, had alles gezien. Zijn mond was een ongeruste streep en zijn ogen stonden droevig. Hij schudde afkeurend zijn hoofd naar Helen.

Ze sloeg haar ogen neer en bloosde heftig. Lucas en zij waren neef en nicht. Flirten met elkaar was verkeerd. Maar ze voelde zich er beter door, en het was momenteel het enige waardoor ze zich beter voelde. Moest ze dit dan allemaal doorstaan zonder zelfs maar de troost van Lucas' glimlach? Helen liep naar haar laatste lesuur, ging aan haar tafeltje zitten en vocht tegen de tranen terwijl ze haar boeken uitpakte.

Helen werd omringd door lange splinters. Ze moest doodstil blijven zitten, anders zou ze zichzelf op een van de splinters spietsen. Ze zat opgesloten in de stam van een eenzame boom midden in een dor, doods struikenlandschap. Als ze te diep inademde, prikten de splinters haar al. Haar armen waren achter haar lichaam gedraaid en haar benen lagen ongemakkelijk onder haar opgevouwen, waardoor haar bovenlichaam schuin naar voren hing. Eén lange splin-

ter bevond zich pal voor haar rechteroog. Als ze haar hoofd een klein stukje naar voren bewoog in haar worstelingen om zich te bevrijden – als ze het zelfs maar een beetje liet zakken van vermoeidheid – zou haar oog worden uitgestoken.

‘Wat verwachten jullie toch van me?’ jammerde ze tegen niemand. Helen wist dat ze volslagen alleen was.

‘Wat moet ik doen?’ schreeuwde ze plotseling, al prikten er daarvoor tien verschillende splinters in haar borst en rug.

Schreeuwen hielp niet, maar boos worden wel. Als ze zich kwaad genoeg maakte, kon ze het onvermijdelijke accepteren. Zij had zichzelf hierheen gebracht, ook al was het onopzettelijk, en ze wist hoe ze weg kon komen. Meestal zette pijn haar bevrijding uit de Onderwereld in gang. Zolang ze niet echt doodging, was Helen er vrij zeker van dat ze de Onderwereld zou verlaten en wakker zou worden in haar eigen bed. Ze zou dan wel gewond zijn en pijn hebben, maar ze zou er in elk geval uit zijn.

Ze staaarde naar de lange splinter voor haar oog, wetend wat de situatie van haar eiste, maar niet zeker of ze ertoe in staat was. Terwijl de woede wegebde, liepen er tranen van wanhoop over haar wangen. Ze hoorde haar gedempte, verstikte snikken weerkaatsen in de claustrofobische gevangenis die werd gevormd door de boomstam. Er verstreken nog een paar minuten. Helens arm- en beenspieren begonnen het uit te schreeuwen in haar onnatuurlijk verdraaide houding.

Wachten zou niets aan haar situatie veranderen. Tranen zouden niets aan haar situatie veranderen. Ze had één keus, en ze wist dat ze hem nu kon maken of nog uren kon lijden voordat ze hem maakte. Helen was een Telg, en als zodanig was ze een doelwit van de Schikgodinnen. Ze had nooit meer dan één keus gehad. Samen met die gedachte keerde ook de woede terug.

Met één trefzekere beweging gooide ze haar hoofd naar voren.

Lucas kon zijn ogen niet van Helen afhouden. Zelfs vanaf de andere kant van de keuken kon hij zien dat de huid op haar hoge jukbeenderen zo bleek en doorschijnend was dat hij blauw ver-

kleurde door de dunne adertjes eronder. En hij had durven zwe-
ren dat haar onderarmen bedekt waren met vervagende bloed-
uitstortingen toen ze vanochtend naar hun huis kwam om samen
met Cassandra te studeren.

Ze had een schichtige, opgejaagde uitstraling. Ze leek nog
banger dan een paar weken geleden, toen Tantalus en de fana-
tieke Honderd Neven nog achter haar aan zaten. Cassandra had
onlangs voorzien dat de Honderd bijna al hun energie in de
zoektocht naar Hector en Daphne staken en dat Helen daardoor
nu niets te vrezen had. Maar als Helen niet bang was voor de
Honderd, dan moest het om iets in de Onderwereld gaan. Lucas
vroeg zich af of ze daar beneden werd achtervolgd, of misschien
zelfs wel gemarteld.

Die gedachte verscheurde hem vanbinnen, alsof er een wild
dier tegen de binnenkant van zijn ribbenkast omhoogklom en
aan zijn botten knaagde. Hij moest zijn kiezen op elkaar zet-
ten om de grom tegen te houden die uit zijn keel omhoog
wilde komen. Hij was nu de hele tijd zo ontzettend kwáád. Die
kwaadheid was zorgelijk, maar hij maakte zich meer zorgen om
Helen.

Als hij haar zag verschieten van het kleinste geluidje of met
grote, starende ogen in elkaar zag krimpen, sloeg de schrik hem
om het hart. Lucas voelde een fysieke behoefte om Helen te be-
schermen. Het was net een tic over zijn hele lichaam, waardoor
hij zich tussen haar en het gevaar wilde werpen. Maar hierbij
kon hij haar niet helpen. Hij kon niet zelf naar de Onderwereld
afdalen; dat zou hij niet overleven.

Lucas werkte nog aan dat probleem. Er waren niet veel men-
sen die fysiek naar de Onderwereld konden reizen, zoals Helen,
zonder eraan dood te gaan; slechts een handjevol in de hele
Griekse mythologie. Maar hij zou het blijven proberen. Lucas
was altijd goed geweest in het oplossen van problemen, en voor-
al in het oplossen van 'onoplosbare' puzzels. Daarom knaagde
het waarschijnlijk zo verschrikkelijk aan hem om Helen zo te
zien.

Hij kon dit niet voor haar oplossen. Ze stond er daar beneden alleen voor, en hij kon er helemaal niets aan doen.

‘Als jij nou eens naast mij komt zitten?’ zei Castor, waarmee hij Lucas’ gedachtegang verstoorde. Zijn vader gebaarde naar de stoel rechts van hem terwijl iedereen aan tafel plaatsnam voor het zondagse avondeten.

‘Dat is Cassandra’s plek,’ antwoordde Lucas hoofdschuddend, maar wat hij eigenlijk dacht, was dat het Héctors plek was. Hij moest er niet aan denken om een stoel te bezetten die nooit vrij had mogen komen. Hij ging links van zijn vader zitten, aan het eind van het bankje.

‘Ja, pap,’ grapte Cassandra. Zij nam plaats op de stoel, die ze automatisch had geërfd toen Hector een Verstotene werd voor het doden van Tantalus’ enige zoon Creon. ‘Wil je me soms lager in de pikorde hebben of zo?’

‘Dat zou je dan toch wel weten? Wat ben jij nou voor een Orakel?’ plaagde Castor. Hij porde Cassandra in haar zij, en zij gilte het uit.

Lucas kon zien dat zijn vader gebruikmaakte van deze zeldzame kans om met Cassandra te dollen, want die kansen zouden er niet veel meer zijn. Als Orakel trok Lucas’ zusje zich terug van haar familie, van iedereen. Nog even en ze zou afstand nemen van alle mensen en een kil instrument van de Schikgodinnen worden, ongeacht hoeveel haar familie van haar hield.

Castor greep meestal elke kans aan om te dollen met zijn dochter, maar Lucas kon merken dat hij er deze keer niet helemaal bij was met zijn gedachten. Om de een of andere reden die Lucas niet meteen duidelijk was, wilde Castor niet dat Lucas op zijn vaste plek zat.

Hij begreep het pas toen Helen naast hem kwam zitten, op de plek die in de loop der tijd háár vaste plek aan tafel was geworden. Terwijl ze over het bankje stapte en naast hem ging zitten, zag Lucas dat zijn vader zijn voorhoofd fronste.

Maar hij zette de afkeuring van zijn vader van zich af en genoot ervan dat Helen naast hem zat. Ook al was ze overduidelijk

aangeslagen door wat er dan ook met haar gebeurde in de Onderwereld, haar aanwezigheid gaf Lucas kracht. Haar lichaam, de zachtheid van haar arm als die langs hem streek terwijl ze schootels aan elkaar doorgaven, de heldere, montere toon van haar stem terwijl ze zich in de gesprekken mengde, alles aan Helen raakte iets binnen in hem en kalmeerde het wilde dier onder zijn ribbenkast.

Hij wenste dat hij hetzelfde voor haar kon doen. Tijdens het eten piekerde Lucas over wat Helen in de Onderwereld moest doorstaan, maar hij wist dat hij zou moeten wachten tot ze alleen waren voordat hij ernaar kon vragen. Ze kon liegen tegen zijn familie, maar niet tegen hem.

Na het eten zag hij Helen door de schemerige gang tussen het toilet en de werkkamer van zijn vader lopen. 'Hé,' riep hij om haar staande te houden.

Ze spande even haar spieren, maar toen ze zich naar hem omdraaide, verzachtte haar blik. 'Hé,' zei ze zachtjes, en ze kwam naar hem toe.

'Zware nacht?'

Ze knikte en kwam nog wat dichterbij, en hij rook de amandelzeep waarmee ze zojuist haar handen had gewassen. Lucas wist dat zij waarschijnlijk niet eens in de gaten had dat ze altijd naar elkaar toe werden getrokken, maar hij wel.

'Vertel eens.'

'Het is gewoon zwaar,' zei ze ontwijkend.

'Beschrijf het eens.'

'Er was een rotsblok.' Ze zweeg, wreef over haar polsen en schudde met een benepen gezicht haar hoofd. 'Ik kan het niet. Ik wil er niet langer bij stilstaan dan per se nodig is. Het spijt me, Lucas. Ik doe dit niet om je boos te maken,' zei ze, reagerend op zijn gefrustreerde zucht.

Lucas staarde haar even aan, niet begrijpend hoe ze zich zo kon vergissen in wat ze bij hem opriep. Hij probeerde rustig te blijven terwijl hij zijn volgende vraag stelde, maar toch klonk zijn stem bruusker dan de bedoeling was. 'Doet iemand daar je pijn?'